

A watercolor illustration of a vampire with a dog's head. The vampire has a pale, elongated face with a wide, toothy grin showing sharp fangs. It has large, pointed ears and is wearing a dark, high-collared coat. The background is a watercolor wash of purple, pink, and blue, with faint outlines of buildings and a red-roofed tower. The overall style is expressive and artistic.

VĚŠTEC z Kondrakkaru

**Michal
Tesař**

Vzestup

Večerní ticho rušené jen kvílivými steny ledového větru náhle rozerval výkřik. Nebyl to však smrtelný chropot, řev opilců či sprosté spílání úplatných děvek. Tohle bylo něco jiného. Steny rodící ženy a po nich křik novorozeněte! Opravdu, zrodil se nový člověk! Ruffové, malí tlustí skřeti, rodí všichni a pořád. Ale čerstvě narozené lidské dítě?! To je v kondrakkarském kraji velmi neobvyklá událost. Vždyť už několik let se zde rodili právě jen skřeti. Lidé, co zde žili, děti mít nechtěli. Tvrdilo se, že Kondrakkar je prokleté místo a jenom Věštec dokáže temné síly držet na uzdě.

Při každoročních slavnostech Luny vládce kondrakkarského kraje a pán hradu Kordor sliboval, že se přiblížil den, kdy lidé budou moci v Kondrakkaru opět vychovávat své děti, otcové budou pyšní, až jejich syn zvedne poprvé meč, a matky budou hrdě vodit své dcery v ulicích. Zatím však tento čas nenastal. Ženy zde umíraly bezdětné, muži často na bitevním poli. Nebýt vyhlášeného bohatství kraje, které umožňovalo čilý obchod s blízkými i dalekými kraji, nikdo mladý by se sem nepřistěhoval. Skoro se zdálo, že zde, v prokletém místě, hledají své štěstí lidé zahledění sami do sebe a upnutí jenom na svůj vlastní zisk. Avšak ani to nebylo pravdou. Sotva se v podhradí rozkřikla novina o požehnaném stavu některé z žen či dokonce narození lidského dítěte, přihnali se ruffové,

věrní služebníci Věštce, a nenarozené dítě nedostalo šanci spatřit světlo světa. A pokud se ozval křik nového života, velmi brzy tento čirý pramínek vyschl. Šeptem se vypravovalo, že se Goddarth živí čerstvou silou těchto nebožátek.

A náhle se ulicí rozléhá křik malého dítěte. Ale otec, místo aby se pyšně oháněl pohárem v krčmě, ustrašeně zavírá okenice a dírou po suku pozoruje zšeřelou bahnitou cestu kolem domu. Namísto hrdosti má hrdlo stažené strachem, jenom aby malého tvorečka nikdo neslyšel. V hloubi své ustarané duše však ví, že Věštec má své špicly a posluhovače v celém podhradí. Je mu více než jasné, že se v nadcházejícím okamžiku rozletí dveře a ti odporní, suroví skřeti mu uzlovitými rukama vyrvou jejich malé dítě. Náhle se v muži probudilo něco, co bylo pro něho dosud nepoznaným pocitem. Zuřivý vztek smíšený s nesmírnou touhou bránit ten malý uzlíček, který měl duši čistou jako padlý sníh. Rozhodl se pevně. Neustoupí ruffům a postaví se třeba samotnému Goddarthovi, ale plod jejich lásky bude žít. Otočil se od okna a pohlédl na svoji ženu, jak unavená, ale šťastná spočívá na lůžku. Malého potomka již pevně přisátého k prsu, oči uzamčené do malých štěrbin. Došel k posteli rodičky a posadil se tiše na kraj. Pohledem přelétl jejich skrovný příbytek, osvětlovaný blikavým plamenem čadivé lampy a dvou, tří loucí. Kromě postele stál v jejich jediné místnosti stůl a tři židle z nehoblovaných prken, malá kamenná pícka, stará truhla na oblečení a při stěně velká skříň, sloužící coby spižírna, úschovna několika kusů nádobí a sklad zbraní. Mužův pohled se znovu stočil k ženě a dítěti. Vlna vzteku a soucitu s jeho rodinou dosud nevyprchala.

„Lásko, podívej, naše dítě! Jak je krásné!“ zašeptala žena.

Muž se donutil k úsměvu. Uvnitř se chvěl obavami.

„Pojď ke mně, Anthe!“ vztáhla ruku a přivinula muže k sobě.

„Naše dítě, plod naší lásky, spí. Jsem šťastná, lásko moje! A ty?“

„I já jsem šťastný, Auro! Jsi silná žena, obdivuji tě! Jenom se bojím, že...“ nedopověděl Anth větu.

„Nemysli na to, milý! Jen co budu schopná vstát, odejdeme odsud. Nějaké peníze máme, obživu si najdeme i jinde. Kondrakkar je opravdu smutné místo!“

„Jsi opravdu odvážná, Auro! Ale myslím, že neunikneme. Poslouchej!“ odvětil Anth.

A opravdu. Jeho černé představy se začaly naplňovat. Po cestě se zdáli přibližovalo řinčení zbroje a dusot několika párů nohou. Ruffové!

Anthův pohled padl na masivní skříň. Aura jeho pohled zachytila a dívala se na svého muže široce otevřenými očima.

„Ne, Anthe, to nesmíš! Nejsme vyvolení!“

„Auro, já na ty povídačky nevěřím! Budu bránit sebe, tebe i naše dítě! Ruffové ho nedostanou! Ó, pane, ty jejich hnusné špinavé pazoury!“ křikl hněvivě Anth, doběhl ke skříni a jediným trhnutím otevřel těžké dveře.

Matné světlo se s nebývalou silou odrazilo od pečlivě naleštěného meče, který visel vedle sekery a krátké dýky. Pevné prsty obemkly rukojet' z jemné kůže a Anthovým tělem projel dosud netušený záchvěv obrovské síly.

Silné zabušení na dveře probudilo dítě, které se rozplakalo. Aura jej pevně přitiskla k hrudi a konejšila ho.

„Kdo je? Co chcete v tuto pozdní hodinu u prahu počestných lidí?! Máme svých starostí dost a nikomu nehodlám otvírat!“ křikl odvážně Anth.

„Služebníci Věštce! Vydejte nám dítě!“ ozval se skřípavý hlas za dveřmi.

„Tady žádné dítě není, spletli jste se!“ křikl znovu Anth.

„Vydejte dítě po dobrém. Nenuťte nás k násilí!“

„Znovu opakuji, že tady žádné dítě není!“

Za mužovými zády se ozval novorozenecký křik. Tupé údery do dveří a tření kovu o kov dávaly tušit, co nastane v příštích chvílích. Několik tvrdých ran dopadlo na petlici dveří, ta se rozskočila a dveře se pomalu otevřely. Čtyři ruffové s krátkými meči zíralo na Antha. Muž pozvedl zbraň a křikl:

„Dítě je naše! Nemáte na něj právo ani vy a ani Věštce!“

Skřeti se vyděšeně dívali na meč, který Anth svíral v rukách. Pak téměř současně vykřikli:

„To je Ohrmac'k! Ohrmac'k!“

Vyděšení, prchali skřeti ode dveří a zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Anth jen nevěřícně hleděl do prázdna před sebe. Zatřepal hlavou, aby se probral. Ruffové se přece jen tak něčeho nezalekli a nyní tohle. Nedokázal si to vysvětlit, stejně jako nechápal jejich poděšené výkřiky, kterým vůbec nerozuměl.

„Jsou pryč, Auro! Ti hnusní skřeti jsou pryč! A to jsem jenom držel meč?!“

„Anthe, tak se na něj podívej!“ řekla s podivným chvěním v hlase Aura.

Muž pozvedl zbraň a znovu byl jako u vytržení. Čepel zářila jasně jako slunce, drahokam zasazený na konci rukojetě žhnul jako řeřavé uhlíky. Světlo zbraně překonalo i zář loučí a svic, které byly v místnosti. Anth opatrně položil meč na hrubý stůl.

„Cože to vykřikovali skřeti?“ otázal se Anth své ženy.

„Nevím, nerozuměla jsem dobře. Snad něco jako >ormach< nebo snad rozmach, nedokážu si to zvláštní slovo vybavit.“

„A nebylo náhodou to slovo Ohrmac'k?“ rozlehl se pokojem pevný, sytý, hluboký hlas.

Aura vyděšeně vykřikla a mimoděk přitiskla své dítě pevněji k ňadrům, Anth se opět chopil zbraně, která nepřestávala svítit.

„Jen pomalu s tím mečem! Ten, kdo ho používá, musí být znalý jeho moci, jinak mu ublíží!“

„Kdo jsi, že tak divně mluvíš? Copak meč může sám od sebe ublížit?“ křikl Anth ke dveřím.

„Mohu překročit váš práh?“ ozval se znovu hlas.

„S čistými úmysly ano. Pokud chceš ublížit, odejdi, nebo se braň!“ řekl důrazně Anth.

„V tom případě jsem rád, že se s vámi mohu seznámit!“

Anth položil meč znovu na stůl, ale pro jistotu sevřel rukojeť dýky u opasku. Neznámý přešel přes práh a vešel do světla. Anth i Aura uviděli vysokou postavu zahalenou do dlouhého šedého pláště s kápí, která kryla hlavu a obličej. Muž se zastavil u stolu a sejmul si kapuci. Anth nevědomky ustoupil k lůžku své ženy. Mužův hranatý obličej rámovaly husté prošedivělé vlasy, které spadaly až na ramena. Úzké, semknuté rty a nos podobný zobáku dravce, ocelově chladné šedomodré oči a čelo bez vrásek, to vše tvořilo nepřístupnou, tvrdou tvář neznámého. A jaký obličej, takové tělo. Široká ramena, pevné paže, nohy jako sloupy na paláci Věštce. Anth nikdy nikoho takového nepotkal, sám se pokládal za statného a vysokého, ale na to, aby pohlédl příchozímu do očí, by jistě potřeboval stoličku. Neznámý nebyl viditelně ozbrojen, ale v záhybech pláště se mohl docela dobře skrýt i meč. Anth pochopil, že by v případném boji neměl šanci. Zasunul svoji dýku do pochvy a posadil se na pelest Auřina lože.

„Když jsou tvé úmysly čisté, pověz, kdo jsi?“

Neznámý pohlédl na ty dva a pak pomalu řekl:

„Jsem Poutník. Hledám Ohrmac'k, stejně jako mí bratři po celém známém světě. A jsem rád, že mám štěstí!“

Aura se vzepřela na lokti a nevěřičně kroutila hlavou.

„Poutníci neexistují! Je to jenom pohádka pro děti, aby věřily na spravedlnost! Moje bába mi vypravovala, že prý brání chudé, odhánějí zlo, pomáhají slabým a bojují za svobodu a dobro! Ale pak by jich musel být plný Kondrakkar, a museli by se pustit do křížku

s Věštcem! A prý umí plout časem! Jenže všechno to byly výmysly mé báby, abych se tady v tom prokletém kraji nebála!“

Poutník se otočil k ženě a klidně pronesl:

„Tvoje bába nelhala! Hled'te!“

S těmito slovy obnažil předloktí a Aura i Anth uviděli něco velmi neobvyklého. Na kůži Poutníka zářil jasný symbol hole v kruhu.

„Ale to je přece...“ nedopověděl Anth.

„Ano, to je symbol Poutníků, který mi vtiskl Nejvyšší a pověřil mne posláním nás všech, kteří toto znamení nosíme. Posláním, které jsi tady jmenovala.“

Oba mladí lidé na sebe hleděli jako omámení. První se vzpamatoval Anth.

„A co tedy od nás chceš? Nemáme nic, jsme chudí!“

„Jediné, co požaduji, je tento meč!“ ukázal poutník na žhnoucí zbraň.

Anth pohlédl na Auru.

„Ale tohle je náš jediný prostředek, který máme na naši ochranu. Nikdy sice takhle nezářil, ale pokud se ho ruffové bojí, jediné dobře. Alespoň uchráníme naše malé!“

„Myslím, že se mýlíš. Ruffové neodešli proto, že se báli, ale proto, že spěchali oznámit Věštci svůj nález. Budou tu za chvíli zpátky a v mnohem větším počtu a budeme muset odejít. Věřte mi! Zabalte si nejnnutnější věci a pojd'te se mnou. Pokud zde zůstanete, přijdete nejen o dítě, ale i o svůj život!“

Poslední slova pronesl Poutník velmi naléhavě. Aura, poděšena tónem i obsahem vyřčených slov, zabalila malého tvorečka do teplé deky a sama se s námahou posadila. Svlékla si od porodu zakrvavenou halenu a přetáhla si čisté prádlo. Pak se pokusila vstát, ale slabé nohy jí neposlouchaly a dosedla zpět na postel.

„Nevěřím tvým pomateným slovům, Poutníče! Podívej, má žena je ještě slabá a já nedovolím, aby...“ vzkřikl náhle Anth, avšak jeho další slova zanikla v bolestném zachroptění.

Padl tváří na podlahu a ze zad mu trčelo několik šípů. Poutník v jediném rychlém pohybu sebral meč ze stolu a čepelí opsal kruh kolem sebe a Aury. Z temnoty přilétaly další a další šípy, avšak narážely na neviditelnou hradbu a padaly na podlahu.

„Vstaň!“ řekl důrazně Poutník a natáhl ruku k ženě.

Aura přivinula dítě k hrudi a uchopila nabízenou dlaň. Silná paže ji trhnutím postavila na nejisté nohy, pak ji objala a nakonec přitiskla k tělu Poutníka.

„Nevystupuj z kruhu, který jsem vyznačil mečem, je-li ti život milý! Přenesu nás pryč!“

„Ale co Anth?“ vykřikla plačtivě Aura.

Poutník neodpověděl. Za dveřmi se ozval dusot těžkých nohou. Ruffové vběhli do světnice v uzavřeném kruhu, v jehož středu se zjevil muž držící kopí. Hrot zbraně jasně zářil, stejně jako meč. Skřeti tasili meče a pokusili se prolomit ochranné kouzlo Ohrmac'ku, ale neměli žádnou šanci.

„Non trichom oro vix, lauratum pre nomix!“ vyřkl Poutník kouzelnou formuli.

Ve stejný okamžik Aura vykřikla a klesla na kolena. Žebry jí projel zářivý hrot kopí. Pak se vše propadlo do temnoty v jediném oslepujícím záblesku. Aura ztratila vědomí.

Tupé pulsování v hlavě. Nesnesitelná bolest na prsou, oheň v žilách. Křeče v podbřišku, chlad v chodidlech. Zemdlené paže i nohy. Malátnost, slabost dechu. Aura měla zavřené oči, avšak o to více vnímala své tělo. Cítila, jak z něj odchází veškerá síla. Chtěla jenom usnout a nevzbudit se. Život s takovým utrpením těla pro ni neměl smysl. Jediné, co jí jako ostří meče protínalo myšlenky byla vzpomínka na své malé dítě. Náhlá bolest, vařící jako roztavené olovo, donutila ji prohlédnout. Ano, uvědomila si, to je konec.

> Ó Pane, děj se vůle Tvá! Jsem připravena! Přeji si jen jediné, a sice aby moje děťátko žilo. Víc už nežádám! <

Aura dál však cítila bolest v těle, víčka se bránila otevřít vstříc ostrému světlu, které dopadalo do místnosti velkým kulatým otvorem ve stropě jakési mohutné stavby. Pak se veškeré utrpení prodralo do hrdla a Aura srdceryvně vykřikla. Ozvěnou se její výkřik vracel zpět. Když dozněly poslední vibrace, kdosi potichu pronesl pár slov. Díru, kterou se do místnosti dralo ostré sluneční světlo, kdosi zastínil a vzápětí Aura uslyšela tato slova:

„Lež klidně, Auro! Jestli chceš zachránit sebe a své dítě, pak jen dýchej a odpočívej!“

Ten tichý, ale pevný hlas jí byl povědomý. Pak ho poznala. Poutník! Pokusila se nadzdvihnout na lokti, ale byla velmi zesláblá.

„Kde...?“ chtěla mluvit, ale záchvat kašle jí slova uvěznil v hrdle.

„Tvé malé je v bezpečí! Kojná se stará, aby mělo všechno, co potřebuje! Jsi velmi slabá, ale zachráněna. Teď jenom spi, přeji si to!“

Auřina víčka v tu chvíli ztěžkla a žena se znovu odebrala do světa spánku, tentokrát však již s menší bolestí.

Když se Aura probudila podruhé, její mysl byla čistá a smysly jasné. Bolest odezněla jako špatný sen. Posadila se na posteli a prohlédla si místo, kde se nachází. Malá místnost s dřevěnou podlahou a bílými stěnami, okno, kterým pronikaly sluneční paprsky, stůl, dvě židle, skříň a vedle Auřina lůžka vyřezávaná kolébka. S rozechvělými prsty Aura odhrnula bílou peřinku. Jako mrazivé bodnutí projela její myslí děsivá jistota. Kolébka byla prázdná! Unavená padla zpět do postele. V břiše jí podivně škubalo a po tváři se koulely veliké, horké slzy. Zdáli slyšela svůj hlas, který křičel:

„Kde je moje dítě?! Kde je moje dítě?!“

Ochraptěla, hlas přešel v sípot a Aura se svinula do klubíčka. Proud slzí jí promáčel halenu. Náhle se v ní vzedmula vlna nenávisti. Proč ji odvedl pryč? Jakým právem? Proč nechal jejího muže napospas ruffům a Věštci? Jakým právem jí sebral dítě? Aura slezla

z postele a uchopila židli. Vší silou jí mrštila o zed'. Převrátila stůl a doběhla ke dveřím. Počala pěstmi bušit do pevných prken, lomcovala železným kruhem, jenž visel místo závory. Dunění se rozléhalo prázdným prostorem, který Aura cítila za dveřmi. Vyčerpaná se opřela zády o zed' a pomalu se svezla na podlahu.

Vrznutí veřejí ženu probralo z únavy. Už, už se chtěla zběsile vrhnout na příchozí, ale příchozí ji upoutali. Do místnosti vešel Poutník a za ním mladá žena. Aura zpozorněla a vstala. Ta žena nesla na rukou zavinovačku s krásným, černovlasým dítětem. Opatrně položila malý uzlík do kolébky. Aura potichu došla k Poutníkovi a beze slova pohlédla do postýlky. Malý tvoreček spokojeně spal, prstík strčený v ústech. Poutník gestem vyzval Auru, aby se položila na svoji postel.

„Jak dlouho?“ otázala se ho potichu.

„Dva týdny! Pojmenovali jsme ji po tobě. Aura.“ odvětil Poutník.

„Je krásná!“ vydechla blaženě.

Pak pohlédla na ženu, která děvčátko lehce kolébala. S nevýslovným vděkem ji vzala za ruku a pohladila tvář.

„Děkuji!“ zašeptala a rozplakala se.

Kojná vstala, lehce položila Auru na záda a opatrně jí prohmatala prsa. Na Poutníkův tázavý pohled odpověděla úsměvem a zakýváním hlavy. Poté pohladila spící děvčátko i Auru a odešla. Poutník se posadil na okraj postele a řekl naléhavě:

„Budeš moci kojit! Starej se o dítě, jak nejlépe dovedeš, protože ji budeme potřebovat!“

Když se chystal k odchodu, Aura ho zadržela.

„Jak jsem se tady ocitla? Kde to vůbec jsme? Co s námi zamýšlíte a proč mi říkáš, že budete moji dceru potřebovat?!“

Poutník se otočil a pohlédl ženě do očí.

„Až budeš dost silná, pak se vše dozvíš!“ odvětil tiše.

Vrznutí dveří ukončilo jejich rozpravu.

